

Ytterligare aspekter av polariteten – Själviskhet

Välkomna, mina käraste vänner. Som alltid strömmar välsignelser fram. En välsignelse är en ström, som är en kraft för er att ta emot i den utsträckning som ni öppnar er för den, medvetet och villigt.

En persons olyckliga tillstånd betraktas nästan alltid som ett tecken på sjuklighet. Det olyckliga tillståndet tolkas vanligtvis på ett felaktigt, förvrängt sätt. Resultatet är att ni slåss mot ert inre väsens manifestation, som om manifestationen i sig utgjorde sjukligheten. Det är förstås helt sant att om människor vore helt i harmoni med de universella krafterna, skulle de inte vara sjuka, neurotiska, olyckliga. Men det är lika sant att sjukdom, missnöje och disharmoni är ett tecken på hälsa. Det är i själva verket just ditt verkliga jag, ditt andliga väsen, som talar genom det olyckliga tillståndet och sänder ett budskap till det medvetna egot om att något borde vara annorlunda. Det verkliga jaget säger till den yttre personligheten att den utför något på ett felaktigt sätt. Detta budskap kommer från hälsa och vill återupprätta hälsa, välbefinnande och lycka. Sanningen i livet är likställt med att må bra på djupast möjliga sätt – utan reservationer, i glädjefull trygghet och självuppskattning. När du agerar och rör dig i livet på ett sätt som främjar ett sådant tillstånd, är din innersta kärnas andliga väsen helt belåtet. En neuros, ett olyckligt tillstånd, är således i en djupare bemärkelse ett tecken på hälsa.

Ju friare en människas gudomliga väsen är, ju mindre övertäckt och dolt det är, desto tydligare registrerar den yttre personligheten dess budskap. Ibland upplevs detta som att "ha ett samvete". Mindre utvecklade individer, vars verkliga jag är djupt begravt, registrerar sådana tecken mycket mindre starkt. De kan gå omkring under längre perioder – till och med inkarnationer – utan att känna sitt inre missnöje, utan att registrera kval, vända, tvivel eller smärta kring sina yttre avvikelser från det universella livets lagenlighet. De registrerar inte någon olycklig känsla när de kränker sin integritet och kan till och med känna en tillfällig, betänkelig slags tillfredsställelse när de tillgodoser sina destruktiva kravs behov.

Människor bortser vanligtvis från, eller blundar till och med för, att neuroser i sig är ett tecken på en frisk ande som gör uppror mot den yttre personlighetens misskötsel. Vikten förskjuts därmed subtilt med avseende på vad som är friskt och vad som är sjukt och individen bekämpar således den friska andens själva språk. Sedan försöker man anpassa sig till ett ohälsosamt tillstånd, i

antagandet att det skulle vara omoget, orealistiskt och neurotiskt att revoltera mot det.

Personer med omogna, orealistiska tendenser strävar också ofta bort från eget ansvar, förnekar någon form av frustration och vill klara sig utan att ge något och ta emot allt. Ni vet utan tvivel att dessa inställningar är avgörande faktorer i den mänskliga personligheten och behöver konfronteras och förändras. Men det märkliga är att ju mer människor ignorerar sin födslorätt att vara lyckliga och bortser från budskapet från sin ande som vill rikta in dem mot att leva i överensstämmelse med dessa grundläggande rättigheter, desto mer vill de lura livet och komma undan med att inte ge något. Det finns i själva verket en logisk koppling. Ju mer människor tror att de måste offra sin grundläggande lycka för att det är ”rätt”, ”bra” eller ”moget” att göra det, desto mer berövade blir de. Det oundvikliga ytterligare resultatet är hemlig destruktivitet och hänsynslös självishet någonstans under ytan vad gäller känslomässiga benägenheter. Dessa dolda tendenser kan bryta ut när som helst. Ju mer de trycks undan, desto större blir kontrasten till de falska ovanpålagda lagren och desto större blir sannolikheten för ett sammanbrott, för ett våldsamt utbrott som personligheten inte kan kontrollera. Vi ska återkomma till detta ämne senare i föredraget.

Låt oss nu ta exemplet med en människa som försummar sitt personliga växande. Missnöje måste oundvikligen följa. Men det medvetna sinnet kan vara oförmöget att tolka budskapet om missnöje på ett korrekt sätt. Diagnosen ställs enligt personens förståelse för dessa saker. Den professionella hjälpen består bara alltför ofta av att försöka få patienterna att acceptera sitt tillstånd, i tron om att deras febrila kamp utslutande är ett uppror mot auktoriteter eller en självdestruktiv manöver som går emot ett tryggt, säkert liv. Personlighetens motstånd mot att identifiera den verkliga orsaken samverkar till att hjälparen leds på avvägar. En rädsla för konsekvenserna av att helhjärtat åta sig att växa gör att det framstår som mer önskvärt att vara ett motsträvigt barn. Allt detta är ännu mer vilseledande, som tidigare nämnts, på grund av att ett sådant omoget uppror och en sådan självdestruktivitet faktiskt finns det med. Men detta är nästan aldrig orsaken till det onda, bara en av effekterna.

Ni kan se hur lätt det är att bli förvirrad kring de subtila aspekterna av hälsa och neuros. Neuros är på en och samma gång ett tecken på hälsa och på sjukdom, ett budskap som leder människor i riktning mot att må bra igen inom sig efter att ha förlorat sin rätta kurs. Detta visar återigen hur dualiteten transcenderas. I det dualistiska systemet finns det antingen sjukdom eller hälsa. Neuros betraktas därmed alltid utslutande som sjuklighet. Sant som detta är, är det lika sant att den kommer från och strävar mot hälsa. Det är oerhört viktigt, mina vänner, att ni närmar er er själva och era sinnestillstånd och känslor på detta sätt och med detta synsätt.

Detta leder mig återigen till ämnet dualitet. Jag upprepar: Era spänningar och förvirringar liksom ert lidande och era rädslor, är ett resultat av det dualistiska medvetandetillståndet där allting är uppdelat i halvor, där den ena halvan bedöms som bra och önskvärd och den andra som dålig och icke önskvärd. Detta är alltid ett felaktigt, illusoriskt sätt att uppfatta och uppleva livet. Motsatser ska inte delas upp på detta sätt, som jag har visat er många gånger tidigare. Först när ni transcenderar motsatserna genom er personliga utveckling och försonar dem, kan ni uppnå det enhetliga tillståndet. För att närma sig detta tillstånd måste motsatserna ses, mötas och accepteras så länge de visar sig som motsatser, så att den inre spänningen minskar.

Vissa motsatser upplevs inte längre som den ena kontra den andra ens i er dualistiska medvetandesfär. Mänskligheten har utvecklats tillräckligt för att ha transcenderat vissa av polariteterna. I dessa fall upplever den vanliga människan inte längre en viss motsats som bra och den andra som dålig. När jag säger ”inte längre”, menar jag att det tidigare fanns medvetandetillstånd när detta var fallet – hos alla personer och i alla avseenden.

Låt oss ta exempelvis den maskulina och feminina principen som jag diskuterade i det senaste föredraget. Endast den som är mycket förvrängd, mycket subjektivt påverkad och störd – och även då kommer det knappast att komma till uttryck på ett öppet sätt – upplever den ena som positiv och den andra som negativ. Det djupa psyket, där alla gamla hinder inte är övervunna, inhyser fortfarande uppdelningen av bra och dåligt. Men i allmänhet och i mycket större utsträckning, upplever den vanliga personen dessa motsatser på ett sanningsenligt sätt. Båda ses i sig som bra och vackra. De kompletterar varandra på ett underbart sätt, bildar en enhet, en helhet. Båda inrymmer aspekter av det kreativa universum.

Låt oss ta ytterligare ett exempel där motsatserna, för ett halvvägs friskt sinne, har transcenderats och ses inte längre som bra kontra dåliga, utan som kompletterande aspekter där båda uppfyller sin egen funktion, båda lika vackra. Dessa motsatser är krafterna aktivitet och passivitet – den expansiva och den restriktiva principen, den initierande och den mottagliga – för att referera till våra senaste diskussioner. Det finns många fler dualiteter som ses som komplementära och ömsesidigt uppfyllande, snarare än ömsesidigt uteslutande – även i detta huvudsakligen ännu dualistiska tillstånd. Alla kommer att betrakta natt och dag som naturens ömsesidigt kompletterande manifestationer, där båda har sitt värde, sin skönhet och funktion. Bara den mest förvrängda personligheten kommer att betrakta den ena som god och slåss mot den andra som något ont.

Dessa exempel borde få er att ana att det i verkligheten är på det här viset med alla motsatser, även de som tycks vara svårast att förstå på detta sätt. Jag har försökt visa er att även ett motsatspar som hälsa och sjukdom i själva verket inte indikerar bra kontra dåligt. Båda kan

inrymma båda. Om hälsa råder samtidigt som en person går emot sitt andliga behov av att växa – av fullständiga känslor av kärlek, av de djupaste upplevelserna av lycka, välbehag, förening med andra – om hälsan råder medan ett ego förblir isolerat, separerat och okänsligt för sitt eget innersta jag och andra människor, är det inte bra. Dålig hälsa är däremot bra om den ses som ett symptom som leder till fullständig hälsa, uppfyllelse och lycka.

Det är alltså aldrig någonsin möjligt att dela upp vad som är bra och vad som är dåligt såtillvida att den ena polariteten är bra och den andra dålig. Varje polaritet är helt och hållet bra i dess naturliga, icke-förvrängda tillstånd. Varje polaritet är dålig när det uppstår förvrängning och felaktigheter.

Detta är svårast att uppleva med den största polariteten av alla: livet och döden. Kanske det föregående kan hjälpa er att på ett nytt sätt vagt börja förnimma att det knappast kan vara annorlunda med just denna dualitet. Jag måste säga er, mina vänner, att ju mer ni lyckas förena polariteter vad gäller alla möjliga aspekter i ert eget själssystem och med er själström, desto mer kommer ni att förnimma att det inte är annorlunda med livet och döden. Båda är bra; inget av dem behöver fruktas eller bekämpas. Ju fler andra polariteter eller dualiteter som börjar förenas och upplevas som livets vitala funktioner – alla meningsfulla och vackra på sitt eget sätt – desto mer kommer detta att ske vad gäller livet och döden.

Det finns många andra motsatser som ni i ert nuvarande utvecklingstillstånd inte kan undgå att uppleva som bra kontra dåliga. I den grad som ni har utvecklats, har funnit er själva, har insett er gudomliga natur, i samma grad upphör ni att uppleva livet på detta uppdelade sätt. Endast då kan själen vara rofylld. Endast då kan själsvärelserna vara avslappnade och följaktligen i ett glädjefyllt tillstånd, eftersom spänning föder obehag och gör lyckaligheten omöjlig. Spänning är oundviklig så länge man är under illusionen av att det alltid finns nya saker att slåss mot. Själströmmarna sluter sig för allt det goda i livet när en individ tror sig vara i fara. Eftersom alla motsatser ständigt är ”närvarande”, alltid ”där”, djupt inom dig liksom runt omkring dig, lever du i ett ständigt spännat tillstånd när du antar att den ena motsatsen är bra.

Eftersom allt liv består av polariteter, försätter det faktum att de flesta av dem tycks vara ömsesidigt uteslutande motsatser – den ena som grips tag efter, den andra som spännat förnekas – människor i ett konstant tillstånd av smärtsam spändhet, ängsligt gripande, onödigt förnekande. Konsekvenserna är smärta och frustration. Detta är desto mer förvirrande när du tror att du har rätt i att slåss mot det dåliga och gripa tag efter det goda. Varför är du då så missnöjd, så tom och saknar livets viktiga glädjeämnen så mycket? En sådan förvirring är sällan medveten och koncis. Om den vore det, skulle det vara mycket lättare att ifrågasätta och utmana grundvalarna som ledde till förvrängningarna i första hand. Svårigheterna är verkligen illusoriska, lika illusoriska som

uppdelningen bra och dåligt, men de tycks inte desto mindre vara verkliga i allt obehag de ger.

Motsatserna som människor kämpar med skapar en enorm spänning. Mänskligheten har under århundraden och århundraden av sin psykiska tillvaro varit inriktad på att känna den ena motsatsen som god och riktig, den andra som dålig och ond. Ni går oundvikligen vilse i förvirringen. Ni försöker lösa alla era personliga problem på denna grund och kan förstås aldrig lyckas, aldrig finna en verklig lösning som ger er frid. Ni närmar er alla era personliga handlingsalternativ på det här sättet. Själva utgångspunkten som ni börjar från, lägger således redan grunden för fortsatta och fördjupade förvecklingar och misstag.

Ibland leder denna spänning till utbrott, som tidigare nämnts. Vid andra tillfällen upphäver de två polariteterna, som godtyckligt tycks vara ömsesidigt uteslutande, varandra. I famlandet efter en lösning på sådana felaktiga grundvalar, kvittas alltid den ena polariteten ut mot den andra. De tar på så vis ut varandra. I en sanningsenlig varseblivning accepteras båda motsatser och fungerar på ett organiskt sätt där de ömsesidigt bistår varandra. I den illusoriska varseblivningen, där de ömsesidigt utesluter varandra, skapar de en kortslutning. I förvirringens mörker manas individen att göra ett val, men kan inte göra det framgångsrikt. När fördelningen är ojämn, på ett icke organiskt, förvrängt sätt, kan utbrott inträffa. När fördelningen är jämn, balanserad – återigen på ett icke organiskt, förvrängt sätt – inaktiveras alla kraftströmmar och kortsluts. Det som sinnet håller för sant sker faktiskt: de två motsatserna upphäver varandra. Det fortsatta resultatet av detta tillstånd är avtrubbning, livlöshet och döda känslor som vi vid upprepade tillfällen har diskuterat i vårt arbete tillsammans. Vi diskuterar ofta denna avtrubbning och livlöshet i samband med andra mer begränsade aspekter – exempelvis rädsla för känslor. Men grundar sig inte en sådan rädsla i just en sådan dualistisk kamp – kampen mot valet mellan polära krafter i en människas inre liv?

Ett enkelt exempel kommer också att beskriva den grundläggande ja- och nej-strömmen, som vi har behandlat tidigare i olika sammanhang. Ja-strömmen representerar den bejakande principen, principen som expanderar, omfamnar, är öppen och mottaglig för livet. Nej-strömmen representerar den negerande principen. Den drar tillbaka, drar in, förnekar, krymper in i sig själv. Det finns en allmän övertygelse och ett antagande om att den bejakande principen är bra och önskvärd, medan den negerande principen är sjuk, dålig och icke önskvärd. Religionen själv har skapat denna uppdelning där Gud uttryckligen representerar den bejakande kraften och Djävulen den negerande. Detta är i bästa fall en halvsanning. Att blint acceptera denna uppdelning i djupet av ens omedvetna reflexer, innebär en ousäglig förvirring och smärta. När en person styrs av en sådan inställning, blir han eller hon indragen i misstag som leder till ytterligare misstag och misstolkningar av livet, tills det blir allt svårare att befria sig från labyrinten.

Jag ska visa detta på enklast möjliga sätt. Är det inte sant att det är lika litet önskvärt att bejaka ett oönskat tillstånd, en oönskad destruktiv inställning, som det är att negera ett positivt och konstruktivt tillstånd eller en positiv och konstruktiv inställning? För en individ som är inställd på att enbart bejaka, skulle varje negerande upplevas med kval fyllt av tvekan, tvivel, osäkerhet och skuld – även om negerandet är sunt och konstruktivt i en viss situation. Jag avser mycket subtila reaktionsnivåer, inhysta i det omedvetna eller halvt medvetna sinnet. Nästa länk i denna kedjereaktion är svårighet att hävda sig själv, svårighet att ta sina inneboende rättigheter som en del av skapelsen, svårighet att vara sunt aggressiv. En sådan individ känner sig tvungen att alltid underkasta sig, att aldrig säga nej till några krav, oavsett hur utnyttjande de är. Många människors ryggradslöshet och svaghet härrör ur en djupt rotad rädsla för att tillbakavisa något. Detta är inte en verklig godhet – grundad i ett frivilligt givande av kärlek, i den generösa andan av att vilja ge av sig själv. Det är en subtil rädsla för att hävda sig själv på något sätt, att göra anspråk på något för jaget. En sådan avsaknad av frihet och jagförnimmelse minskar förmågan att älska och ökar underliggande separation och själviskhet i destruktiv bemärkelse. Så ni kan se, mina vänner, att även med ja- och nej-strömmens synbarligen bra kontra dåligt, är det aldrig den ena kontra den andra. Ni skulle helt missta er om den bejakande principen anammades som en generell inställning för alla händelser och den negerande principen negerades.

Jag visar ännu en gång att den dualistiska världsbilden leder till misstag och lidande, till förvirring och spänning – och bort från alla sanna lösningar. Försoningen av alla polariteter ligger i att se det goda i båda motsatser. Endast detta kommer att leda till sanning, verklighet, hälsa, framväxandet av universell lycksalighet och utvidgning av medvetandet. Detta har legat bakom alla mina föredrag. Allteftersom vi går vidare och allteftersom ni går djupare inom er själva, blir det allt viktigare att ni gradvis riktar om alla era förmågor för att leva i enlighet med den förenande principen. Detta gäller först för era tankeprocesser, senare för de mest subtila känslomässiga reaktionerna och varseblivningarna. Ni kommer mer och mer att komma till den punkt där ni kan omfamna både motsatser i sina sanna, verkliga, sunda manifestationer. Ni kommer att bli mer och mer lyhörda för att känna igen deras sunda och förvrängda versioner. Ni kommer att känna, snarare än bedöma, vilken som är vilken.

I samma anda skulle jag vilja diskutera det mycket viktiga ämnet själviskhet. Under vårt arbete tillsammans har vi berört det här ämnet på olika sätt. Nu skulle jag vilja vara lite mer explicit och gå lite djupare. Detta ytterst viktiga ämne har ett stort antal förgreningar i varje mänsklig existens, i varje människas psyke och därför oundvikligen i varje yttre liv. Ämnet är samtidigt svårt, eftersom det lätt kan vilsledda barnsliga, självcentrerade, falskt själviska, separerande personligheter som kan ha en önskan om att proklamera sin destruktiva egoism och separation som sund och självhävdande. Detta är anledningen till att jag har väntat en avsevärd tid innan vi behandlar detta ämne i detalj. De flesta av er, mina vänner, har utvecklats tillräckligt i förmågan

att skilja mellan sund och destruktiv själviskhet, så att ni inte går in i fällan av att låtsas att den ena är den andra. Denna fälla måste undvikas. Förståelsen av dessa ord kommer då att innebära en stor befrielse för er.

Den allmänt accepterade principen är att själviskhet är fel, dåligt och icke önskvärt, medan all slags osjälviskhet är lovvärt, bra och riktigt. Man gör sällan distinktionen att vissa former av själviskhet i sig är sunda och riktiga. De garanterar en persons omistliga rätt att vara lycklig och skyddar personens förmåga att växa, expandera och utvecklas. Samtidigt lägger man sällan märke till att osjälviskhet kan vara en sjuk yttring av självdestruktivitet och svaghet – ett utnyttjande av andra genom att förslava sig själv, precis som man tillåter andra att utnyttja en själv. Detta har inte mycket att göra med att genuint måna om andras rättigheter. Endast den som kan vara självisk på det riktiga, sunda sättet, är i själva verket förmögen till att genuint måna om andras rättigheter.

Själviskhet har ett friskt ursprung. Den säger: ”Jag är en manifestation av Gud. Som sådan är jag, i mitt friska, obehindrade tillstånd, en lycklig person. För bara en lycklig individ kan sprida och ge ut lycka. Bara en person som växer i enlighet med sin potential och livsplan är lycklig. Lycka och att uppfylla sitt öde är således synonymt. Det ena är otänkbart utan det andra. Jag är också en helt fri individ, självbestämmande och helt ansvarig för det liv jag formar åt mig själv. Ingen annan kan bestämma mitt liv, mitt växande, min lycka. Jag kommer inte att tillåta mig att subtilt fästa detta ansvar på andra genom att ”köpa dem” med min falska osjälviskhet, genom förslavning, genom att få mig att känna mig så osjälvisk för att jag avsäger mig mina rättigheter.”

Ni kan inte ta in denna insikt djupt nog. Meditera över detta på det mest personliga och djupaste sätt och se på vilket sätt du oavsiktligt avviker från en sådan inställning. Ju mer du börjar uttrycka detta ärliga, friska och självansvariga sätt att leva, desto tryggare kommer du att känna dig i dig själv, eftersom tryggheten ligger i att vara förankrad i dig själv. Sanningen tar således fram den gudomliga kärnan, som i sig blir ditt ankare. Falsk osjälviskhet får dig att förlora detta centrum. Du är då förankrad i den andra personen som du offerar dig för. När sådana inställningar verkligen ses för vad de är, visar detta att en sådan uppoffring aldrig kan göras i äkta kärlek, i det spontana givandets fria anda. När äkta kärlek är närvarande, är idén om uppoffring inte längre tillämplig. Handlingen är så njutbar att den är lika självisk som den är osjälvisk. Osjälviskhet är själviskhet, och omvänt. Uppoffrande osjälviskhet innebär alltid ett inre köpslående, en hemlig önskan om att komma undan med något inunder en yttre sentimentalitet som förespeglar att handlingen är god. Den är alltid kärlekslös och omintetgör ett växande.

När du inte är förankrad i ditt eget verkliga jag, utan i andras godkännande, genom vilket du hoppas vinna din jagförnimmelse, självaktning och lycka, kan du inte förstå din gudomliga naturs

budskap. Du är fränkopplad ditt vitala centrum. Du rör dig osmidigt bland motstridiga alternativ – förvirrad kring vad som är rätt eller inte – för dig och för dem som du är involverad med.

Som en följd av att ditt väsens centrum förskjuts utåt, följer du en väg där att vara olycklig likställs med osjälviskhet, vilket likställs med att vara en god människa. Misstaget är bara början på ett kretslopp av ytterligare misstag, som skapar många kedjereaktioner av destruktiva känslor och inställningar. För att bara nämna några: självbedrägeri kring vad det är att ”vara god”; beroende, som också tolkas som att innebära kärlek till och omtanke för den man är beroende av; svaghet, hjälplöshet, falsk ödmjukhet – därför raseri, ilska, uppror. Ju mer dessa måste hållas under jorden för att inte störa den falska strukturen, desto större blir diskrepansen mellan ytan och de underliggande känslorna. Ju större den yttre, antagna, uppoffrande osjälviskheten blir, desto mer kommer den påföljande ilskan och fientligheten att bygga upp en dold destruktiv själviskhet. I dina känslor och dolda önskningar ger du ingen uppmärksamhet alls till andra, vars rättigheter du gärna skulle sätta åt sidan. De andra kan inte ha någon verklighet för dig om du inte ger ditt eget jag någon verklighet.

Den dolda, destruktiva själviskheten kommer från rädsla och gör skuld till ett hinder som tycks vara oöverstigligt, bara för att bilden under ytan skiljer sig så från den som är ovanpå. En person som inte kan vara självisk på det riktiga och sunda sättet, upplever inte sitt eget jag i verkligheten – alltihop är ett spel, hur man på enklast sätt kommer undan med ett minimum av investering i livet. Hur kan människor som inte tar sig själva, sitt växande och sin lycka på tillräckligt allvar, som verkliga faktorer att räkna med, uppleva andra människor som tillräckligt verkliga för att måna om deras sanna väsen?

När själviskhet anses vara dåligt och osjälviskhet bra, oavsett detta hur och varför, frodas dualitet och misstag. En konflikt mellan egenintresse och andras intressen är därför oundviklig. Det ser i sanning ut att vara en verklig konflikt. Och på den nivån är det en konflikt. Men när dualiteten väl transcenderas, existerar inte längre sådana konflikter, för vad som är bra för ens eget verkliga jag måste absolut och oundvikligen också vara bra för den andra personens verkliga jag, för hans eller hennes verkliga ultimata lycka och växande. I den inre verklighetens rike – den universella sanningens rike, som återfinns i djupet – kan det aldrig finnas någon konflikt mellan individers verkliga intressen. Motstridiga intressen existerar endast på de ovanpålagda nivåerna av falskhet, neurotiska behov och destruktivt själviska och utnyttjande krav som förhindrar sanningen från att veckla ut sig och förhindrar lyckan för alla berörda.

När dualiteten klyver själviskheten i falska uppdelningar och falska värden, så att osanningsenliga, förespeglade och förvrängda inställningar förhärskar, förmodas det som förstör ett sant växande och sann lycka vara den rätta vägen. Det förlänar en falsk ödmjukhet, därmed en

falsk stolthet, åt personen som offerar sig. Det gör personen som accepterar uppoffringen till en utnyttjare – alltid under rättfärdighetens sken. Kan detta främja sanning och skönhet, lycksalighet och utveckling hos antingen den som offerar sig eller den som blint accepterar det? Även om det utåt sett kan hävdas att ett sådant arrangemang betecknar en rättfärdig handling, är det verkligen så? Vad äger rum i psyket hos de inblandade människorna i en sådan interaktion? De som accepterar uppoffringen måste ha en växande skuld. De kan samtidigt inte tillåta sig att se den i vitögat, för detta skulle göra att strukturen som de ömsesidigt har byggt upp kollapsar – och de vill inte skiljas åt med en sådan situation. Jag har redan nämnt upproret, ilskan och den falska känslan av godhet, andan av att vara ett offer som tar tag i den självuppoffrande personens psyke.

När polariteten själviskhet/osjälviskhet förenas, accepteras jaget som tillvarons centrum – inte genom att utvärdera dig själv som viktigare än den andra, utan genom att veta att ditt ego är ansvarigt för ditt liv. Det är bäraren i detta liv, kaptenen som avgör vilken väg att gå. Först då är det möjligt att uppfatta och uppleva att du och de andra är ett, i det inre. Du kommer oundvikligen att uppleva att egenintresse på det riktiga sättet aldrig kan störa andras intressen – där det verkligen räknas, på den djupaste nivån. Även ett riktigt och sunt egenintresse stör dock nästan alltid den andra personens egoistiska egenintresse. Detta är anledningen till att det ofta är en stor kamp och kräver mycket mod att följa sina sanna egenintressen. Världen omkring dig bekämpar det och förleder sig till att hävda att sant egenintresse inte är något annat än egoism och destruktiv själviskhet. Detta är anledningen till att man behöver vara tillräckligt stark för att stå emot världens ogillande för att följa sin egen andliga väg. Eftersom den egna andliga vägen inte kan vara något annat än lyckosam – och eftersom världen är inriktad på att tro att det som är lyckosamt är felaktigt och själviskt – hur stark och oberoende måste du inte bli för att inte påverkas och känna dig falskt skyldig för vad som verkligen inte förtjänar någon skuld.

Man måste övervinna ett antal av dessa djupa hinder och motstånd innan man kan börja känna att växandets väg i sig är den mest lyckosamma upplevelse som går att föreställa sig. Alla självbedrägerier behöver avlägsnas innan denna sanning kan uppenbara sig för dig.

Om ni förstår den här principen, mina vänner, och fortsätter härifrån och ställer er ett antal frågor, blir vad som kommer att hända er blir ett underbart nytt uppvaknande. Kanske börjar du i denna fas av din väg att fråga: ”Vad gör mig mest lycklig?” Om du går mycket djupt, måste du se att vad som gör dig riktigt lycklig måste vara konstruktivt, frambringa växande och föra dig mer i kontakt med det kosmiska livet, alltså med Gud. Du måste också se – om du går tillräckligt djupt och inte stannar i tvekan och rädsla för din sondering – att sunt egenintresse inte kan strida mot andras sanna intressen. Det stöder i själva verket det sanna växandet och förverkligandet hos dem vars egoistiska, sjuka intressen spelar in i ditt eget räddhågade, beroende jag, den delen som vill avsäga sig eget ansvar. Ett sunt egenintresse kan dock strida mot ditt eget och andras intresse i att

stagnera och inte växa. När du väl betraktar detta rättfram och osentimentalt, kommer modet att vara dig själv att uppstå i dig från en sådan sannfärdig syn. All falskhet, och med detta mycket lidande och anspänning, kommer att falla bort. Kärnan som är så enkel kommer att förbli: Det som genererar själens växande och förverkligande, måste också generera vital lycka, vibrerande stimulans och välbehag. För sådan är godheten i Guds värld.

Det är förvrängningen av Guds värld som gör vad som inte främjar individens utveckling till något lovvärt.

Var välsignade, ni alla, mina vänner, var djupt i ert gudomliga väsens sanning. Låt er bli mer och mer vad ni verkligen är – Gud.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24